

La revolució dels somriures

Vinga que ja hi som.

Vinga, un dia més que m'he de recordar que això és la revolució dels somriures, que els insults els canviem per clavells i que la nostra arma més gran és una urna gegant. Que som gent pacífica i no ens agrada cridar.

Però és que a vegades és molt difícil, mantenir el bon humor. Quan sento l'Aznar que a milers de quilòmetres de mi (tant físicament com políticament) reproduceix un discurs clarament imperialista i dictatorial d'altre temps sense cap mena d'escrúpol; quan llegeixo com en som de cruels els manresans, que deixem els guàrdia civils de la caserna a pa i aigua durant hores; quan em llevo al matí pensant a qui més hauran detingut; quan em perdo la meva sèrie favorita en pro de la informació, les declaracions o els fets ocorreguts durant el dia; quan engego el televisor i creuo els dits perquè encara hi pugui veure TV3; quan em plantejo si m'he d'emportar els nens a la manifestació de torn, pel que pugui passar. No és fàcil mantenir el somriure.

Estem cansats. No només físicament (ja tinc agulletes als braços de tanta cassolada, mal a les cames dels actes de protesta a peu dret i son acumulada pel seguiment de l'actualitat). També estem esgotats psicològicament. Esgotats de sentir i repetir els mateixos arguments una vegada i una altra. Fins i tot els tertulians més avesats, n'estan farts! Si no s'haguessin enrocat en la prohibició (i de males maneres), podríem discutir el Sí i el No, però ara ja no cal -fa molta mandra i no porta a enlloc- discutir el no votar per imperatiu «legal». Feta la llei, feta la trampa. (I si torno a sentir que m'han enganyat, que m'han fet perseguir una utopia, que segueixo els independentistes perquè en Puigdemont ho ha volgut així... Que no soc idiota, jo! Sr. Rajoy, Sra. Arrimadas: ningú m'ha rentat el cervell). I no, no em fan por els escorcolls, les amenaces o les querelles judicials. El que em fa por és quedar-me en un estat que per fi ha perdut la careta.

Per això, malgrat tot, continuo amb un somriure que vull contagiar a tothom i especialment a aquells que diuen que la política no és per ells. No és moment de mostrar-se indiferent. En temps convulsos, el silenci no s'entén i fa còmplices («quien calla otorga»). Millor que puguem dir «jo hi era» que no pas «va passar perquè no hi vaig fer res». És tan emocionant veure tot tipus de gent que col·labora, que s'ofereix, que comparteix, que ho viu. L'esperit alegre però combatiu que vivim en aquests dies de revolució és la millor de les gasolines per al motor que ens portarà cap a la república. Estem fent història! És hora de prendre partit.

Per tant, el proper 1-O (que serà un dia històric però fins i tot anomenar-lo és complicat!) travessarem la barrera policial de la Warner i complirem amb el que alguns anomenen «la gran estafa democràtica» (això sí que fa riure).

L'1 d'octubre ja arriba. I arriba acompanyat d'una revolució de somriures.

Vinga, que ja hi som!

